

lad os være fri for disse private Henvendelser, lad alt dette fare. Der er efter mit Skøn ikke Grund til, at Landstinget paa denne Maade forandrer sin Forretningsorden, det kan naturligvis gøre det og har Ret dertil, men naar vi se paa Grundlovens § 48, kan jeg ikke skønne, at et staaende Finansudvalg kan have nogen som helst Gerning, forinden vi faa Finansloven fra det andet Ting.

Hvad selve Sagen angaar, skal jeg minde om, at den jo ikke foreligger for første Gang, den er i Grunden gammel. Det er ganske vist første Gang, den fremtræder offentlig her i Salen, men vi have mødt den flere Gange tidligere i Forretningsudvalget, hvor der har været udtalt Ønsker i denne Retning tidligere, dels fra Udvalget for Forretningsordenen og dels ogsaa ad privat Vej, om det ikke var rigtigt, at Landstinget havde et staaende Finansudvalg. Naar den Tanke er kommen frem i Udvalget for Forretningsordenen, har jeg altid protesteret derimod, fordi jeg, som sagt, finder, at et staaende Finansudvalg ikke er overensstemmende med Grundlovens § 48. Med Hensyn til Sagen vil jeg videre bemærke, at begge Ting jo selvfølgelig efter Forretningsordenen have Lov til at nedsætte staaende Udvalg. Vi nedsætte her i Landstinget ved Begyndelsen af Samlingen et staaende Udvalg for Forretningsordenen, et staaende Udvalg for Valgbrevs Prøvelse, vi vælge et Medlem til at have Tilsyn med Bogsamlingen, altsaa med Hensyn til saadanne løbende Forretninger, der kunne forekomme i Samlingens Løb, men vi kende intet som helst Tilfælde — det betoner jeg meget stærkt — hvor man i Anledning af en enkelt bestemt Lov, som man ved skal komme en Gang tidligere eller senere, nedsætter et Udvalg, som man kalder et staaende Udvalg, der skal behandle denne Lov, forinden den kommer til os. Et saadant Tilfælde kendes ikke, hverken i dette eller det andet Ting. Dette siger jeg altsaa med Hensyn til Reglerne om staaende Udvalg, anvendte paa denne Sag.

Med Hensyn til Sagens Realitet skal jeg sige, at Grundlovens § 48 bestemmer udtrykkeligt, at Forslag til Finansloven og Tillægsbevillingsloven behandles først i Folketinget. Deraf følger soleklart, at i dette Ting kan der ikke foregaa nogen som helst Behandling af Finansloven eller en Tillægsbevillingslov, forinden man er færdig i det andet Ting; men at nedsætte et Udvalg er jo et overmaade vigtigt

Skridt i Retning af at behandle en Sag. At nedsætte et Udvalg for at behandle en Sag, der ikke ligger for, forekommer mig at være en meningsløs Ting. Enten tænker man sig, at dette Udvalg skal bestille noget — og det maa vel sagtens være Meningen, ellers havde man vel ikke foreslaaet at nedsætte det — eller ogsaa skal det ingen Ting bestille; men skal det bestille noget, altsaa behandle Finansloven, tage Spørgsmaal paa Finansloven op til Drøftelse, saa ser jeg ikke rettere, end at det er et Overgreb, et Angreb paa det andet Tings forfatningsmæssige Stilling, et Skridt, der er i Strid med den grundlovmæssige Opfattelse af Grundlovens § 48. Dersom dette staaende Finansudvalg skal bestille noget grundlovmæssigt, kan det ikke komme til at bestille noget. Det har ikke Lov til at tage enten dette eller hint Spørgsmaal op og behandle det paa samme Maade, som man ellers har Udvalgsbehandlinger. Det er jo umuligt. Og hvis det er Hensigten, at det bare skal staa uden at bestille noget, saa synes jeg, det er en temmelig komisk, en temmelig latterlig Indretning, som jeg synes, dette Ting skulde holde sig for god til at befatte sig med, og man skulde ikke lave en Institution, som i og for sig er en ren Latterlighed, og som aldrig vil faa nogen Betydning grundlovmæssig set.

Jeg skal ikke opholde mig videre ved denne Sag, men blot sige, at paa Grundlag af disse mine Bemærkninger, vil jeg indstændig fraraade det høje Ting at vedtage et saadant Forslag. Jeg vil gerne, saa indtrængende jeg kan, advare derimod. Skal et saadant Udvalg nemlig udrette noget, er det et Overgreb, et Angreb paa det andet Tings forfatningsmæssige Stilling med Hensyn til Finansloven. At jeg og mine Meningsfæller stemme imod et saadant Forslag, behøver jeg ikke at sige; det er en Selvfølge.

Formanden: Ærede Medlemmer have jo Lov til at have deres Mening om, hvorvidt det foreliggende Forslag er stemmende med Grundloven eller ikke. Derved at jeg har taget imod det og sat det til Forhandling, har jeg for mit Vedkommende udtalt, at det efter min Mening ikke er i Strid med Grundloven, eller er et Overgreb mod det andet Ting. Og da Formandens Mening i saa Henseende maa være den afgørende, antager jeg, at Diskussionen om dette Spørgsmaal hermed maa være afsluttet.